

6. nedeľa v období cez rok B

Mk 1, 40 – 45

11. február 24

Milé sestry a bratia v Kristovi

Už viaceré nedele čítame ako Ježiš liečil chorých, naprával rôzne neduhy, chorých vracal do plnohodnotného života. Možno si niekto povie, aký súvis to má s nami, veď my sa pokladáme za zdravých. Ale možno si svoje neduhy ani neuvedomujeme. Ako hovorieval jeden zrakovo postihnutý kolega kňaz s istou dávkou humoru: „Každý sme nejako postihnutý, ale len my postihnutí vieme kde.“ Pretože choroba nie je len izolovaný medicínsky jav, ktorý vnímame až vtedy, keď už nevieme ako ďalej, keď sa zrazu všetko pokazilo. Bohužiaľ aj my veriaci často zabúdame na to, že ozajstné zdravie vychádza z nášho vnútra. Duša, telo, morálka - a zároveň aj náš sociálny obal, spoločnosť v ktorej žijeme – sú navzájom spojené. Ak nefunguje jedno nemôžu zostať zdravé ani tie ostatné sféry nášho života.

Ježiš neliečil len samotné choroby, ich príznaky, ale zameral sa na celého človeka. Neliečil len telo, ale predovšetkým dušu, ducha človeka, a rovnako si všimol súvis dotyčného s ostatným svetom, naprával vzťahy a liečil aj spoločnosť. Jeho liečba bola súčasťou spásy, ktorú prinášal. Malomocný, ktorý dnes prišiel za Ježišom, trpel nielen svojou chorobou, ale možno ešte viac následkami, ktoré choroba prinášala. Preto aj hovorí: Ak chceš, môžeš ma očistiť. Cítil, že Ježiš bude musieť najprv prekročiť hranicu, ktorá ho oddeľovala od ostatných ľudí. Až potom bude môcť liečiť jeho fyzickú chorobu. A Ježiš naozaj tak aj postupoval. Najprv prekročil hranicu, ktorá chorého delila od sveta zdravých, potom sa ho dotkol, očistil ho a prijal naspäť ho do spoločenstva ostatných ľudí.

Pri ostrove Kréta sa kúsok od pevniny nachádza malý ostrovček Spinalonga, na ktorom ešte do polovice minulého storočia - boli izolovaní malomocní. Po príchode do prístavu museli prejsť tunelom v skale do dedinky na ostrove, kde ich čakala doživotná izolácia. Tunel nazývali aj tunelom smrti. Až do polovice minulého storočia, keď bol objavený liek na malomocenstvo, už cez ten úzky tunel nikdy nemohli prejsť nazad. Už nikdy nemohli vidieť svojich blízkych. Až na blízku pevninu vraj bolo počuť ich krik a nárek, keď prechádzali týmto miestom. Dnes je tento ostrov prístupný aj pre turistov - ako smutná pamiatka na hroznú chorobu malomocenstva.

Aj vo väznici najprísnejší trest býva samotka. Mnohé choroby - a nemusí to byť hneď malomocenstvo - aj dnes izolujú chorých od ostatného života. Chorí sa často sami seba v duchu pýtajú – budem sa ešte môcť vrátiť medzi ostatných zdravých? Choroba takto prináša človeku aj smútok, ktorý ešte viac chorobu zhoršuje. Naopak - ozdravenie duše môže následne liečiť aj telesné príznaky. Nemali by sme zabúdať, že aj my kresťania sme podľa Ježišovho príkladu vyzvaní, aby sme v dnešnom svete - podobne ako on - pôsobili terapeuticky, liečivo. Aby sme aj my do dnešného sveta, v ktorom je síce veľa zábavy, ale málo skutočnej radosti, prinášali – povedané s pápežom Františkom – radosť evanjelia, radosť z toho liečiteľa, ktorého máme vo svojom strede – Krista.

A nemusí sa hneď jednať o tie najťažšie choroby. Ak kedysi izolovalo malomocenstvo, aj my dnes – hoci nemáme malomocenstvo - žijeme vo svete v ktorom sme pomerne značne izolovaní. Mnoho ľudí trpí nielen smútkom, ale aj apatiou, podlieha rôznym závislostiam. Alebo sa izolujeme od ostatných svojim konaním, správaním, predsudkami, nesprávnymi postojmi, pretože sme príliš sebedomí,

niekedy až pyšní, príliš hrdí, čo spôsobuje, že sa nevieme dostatočne otvoriť spoločenstvu ostatných. My sami – aj bez malomocenstva – často robíme okolo seba akýsi pomyselný múr izolácie.

Mnohí ľudia zase žijú len svojim žiadostivostiam v začarovanom kruhu rôznych závislostí a zabúdajú na liečivú silu ducha, na silu Ježiša, ktorý nás chce ozdraviť. Radšej siahajú po rôznej motivačnej literatúre, po rôznych radcoch. Zabúdajú, že Boh do nás samotných vložil liečivú silu, ktorá má moc ozdravovať. Ale funguje to len vtedy, keď naozaj chceme ozdraviť sami seba, svojho ducha, svoju vlastnú dušu. Keď sa neliečime len tabletkami, ale vieme sa aj otvoriť pre božiu liečivú moc. Veď je paradoxom, že hoci dnešná medicína dokáže vyliečiť väčšinu chorôb, ktoré kedysi predstavovali smrteľné nebezpečie, dnes nežijeme zdravšie, skôr naopak.

Máme pred sebou obdobie pôstu, do ktorého vstúpime v tomto týždni popolcovou stredou. Je to obdobie, v ktorom sme my kresťania oddávna trénovali svoju dušu. Učili sme sa a učíme sa prekonávať svoju vlastnú žiadostivosť, bojovať s vlastnými smútkami či apatiami, ale aj krotiť svoju vlastnú pýchu a slávybažnosť. Otvorme sa pre tomu, snažme sa ozdraviť svoju vlastnú dušu.

Ak sa nám to podarí, ak aj my v istom zmysle vstúpime spolu s Ježišom na púšť, potom z nej určite vyjdeme zdravší, a to tak, že radosť zo skutočného zdravia budeme pri Ježišovi vedieť aj potichu - bez toho, aby sme to museli priveľmi rozhlasovať.

Viliam Arbet